

Slovenské **TOP**
Krimi

DOMINIK DÁN

**NEŽNÁ
FATAMORGÁNA**

NEŽNÁ
FATAMORGÁNA

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

NEŽNÁ
FATAMORGÁNA

sloart

Text © Dominik Dán 2016
Published by arrangement with DANKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2016

ISBN 978-80-556-2377-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

*Rara temporum felicitas, ubi quae velis sentire
et quae sentias dicere licet.*

Vzácné sú tie šťastné časy, keď si môžeš myslieť,
čo chceš, a keď je dovolené povedať, čo si myslíš.

(Tacitus)

Venujem vnučke Emme.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
Zoltánovi Gogolovi, Františkovi Matlákovi, MUDr. Ivete
Čiernej, PhD., MUDr. Denisovi Valentovi, PhD.,
MUDr. Jaromírovi Chorváthovi, MUDr. Dušanovi
Rapošovi, CSc., MPH.

1

Žena bežala cez park.

Asfalt bol čierny od rosy, no nešmýkalo sa, nebol celkom mokrý. Bežala isto, v pravidelných tempách zaberala rukami a zhlboka vydychovala. Nohy zvyknuté na záťaž udržiavali rovnomerné tempo.

Bežala po kľukatom úzkom chodníku, vnárala sa hlbšie a hlbšie. Stromy akoby jej ustupovali, kríky ju len hladili. Prebehla už vyše polovice parku, nezadychčala sa – bola mladá, zdravá, vo výbornej kondícii. Beh jej uľahčovali pružné tenisky, no riflová minisukňa viac prekážala, než pomáhala. Bundu mala rozopnutú, spod nej jej svietila biela blúzka. Z plných pľúc nasávala chladný vlhký vzduch – robil jej dobre, upokojoval, okysličoval závity a mozog začínal pomaly pracovať.

Nemala by tu byť, nemala by behať po parku, najmä nie o pol tretej nadržanom. Zastala. Havranie vlasy prestali viať, padli jej na chrbát, skoro až na zadok.

Zastala, poobzerala sa. Chvíľu zhlboka dýchala.

„Márnosť, čo mi šibe? Čo tu robím?“ Nechápavo pokrútila hlavou.

Obzrela sa, či ešte beží za ňou. Nebežal. Park bol ľudoprázdny, osvetlený iba skúpo – svietila každá tretia lampa. Konáre sa kostnato týčili k nebu, vrhali na zem desivé tiene. Ani závan vetra – meravá atmosféra. Stála opustená uprostred hororovej samoty.

Znova sa obzrela. Uľavilo sa jej. Už za ňou nebežal, vzdal to po pár metroch. Asi pochopil, že trénovanú volejbalistku nedochytí, nemá šancu. Nedobehol by ju ani v časoch, keď ešte hrával futbal, nieto teraz, po toľkých vypitých pivách.

Stála uprostred hororovej samoty, začínala si uvedomovať, čo spravila. Alkoholom omámený, kyslíkom trochu oživený mozog jej vyslal prvú výstrahu. Nemala by tu byť!

Nemala by... Ale ako inak sa ho mala zbaviť? Ako mala zabrániť, aby pokračoval, ak nie útekem?

Zábava bola zo začiatku výborná, všetky decká boli skvelé, perfektne sa bavili, štrngali si, popíjali, spomínali. Mali sa o čom porozprávať, veď sa nevideli takmer päť rokov, a za päť rokov jeden človek zažije neúrekom, nieto dvadsaťsedem ľudí.

Perfektná akcia!

No teraz utekala. Ušla, lebo svaly na rukách by jej nepomohli, bola žena, a proti mužovi sú ženské svaly neúčinné. Bránila sa útekem – vytrénované nohy jej poskytovali viac šancí než chabé ruky.

Čo sa stalo, stalo sa. Nemalo sa to stať... Už teraz vedela, že to bude ľutovať. Manžel sa o tom nesmie dozvedieť. Nemala ísť von, mali sedieť s ostatnými v podniku, ale on naliehal. Podvolila sa, išla s ním, dobrovoľne, nemala by mu nič vyčítať. Lenže všetko sa zvrtilo – tak si ich stretnutie nepredstavovala.

Teraz, opustená uprostred parku, všetko obanovala. No čas sa nedá vrátiť, nič sa nedá vrátiť – presýpacie hodiny fungujú s pieskom, nie so životom, nič neprevrátiš, ani zrnko nepresypeš späť.

Vykročila. Kráčala z nohy na nohu, myslela si, že sa ho zbavila, nebol dôvod bežať.

Podišla k lavičke. Vyrožila nohu a utiahla si povolenú šnúрку.

Kríky za lavičkou sa pohli.

Mozog jej vyslal druhú výstrahu – pozor, ešte sa to neskončilo!

Lovec stál prikrčený za kríkmi a striehol na svoju korisť. Vedel, že príde, že musí ísť práve tadiaľto. Dúfal, že lavička ju priláka, že ju pritiahne bližšie, tesne k nemu.

Prišla až na dosah, už nepotreboval, aby ho kríky kryli. Zakrádal sa tak ticho, že si ho všimla, až keď k nej pristúpil.

„Konečne si tu, moja!“

„To... nemyslíš vážne!? Čo...?“ jachtala, lebo sa zľakla.

„Neutečieš mi, dlho na teba čakám.“

„Choď do ri...“ Mykla sa, chcela sa otočiť a znovu sa rozbehnúť.

Muž sa zahnal. Udreľ.

Pred očami sa jej roztancovali hviezdičky. Ohňostroj trval iba chvíľu, oslnil, zažiaril a pomaly zhasínal. Hviezdičky hasli jedna za druhou, za každou zhasnutou sa objavila čierna diera.

Trvalo to iba pár minút a zhasla aj posledná hviezdička, vlastne posledná sa volala iskrička, iskrička nádeje – zhasla, no ani o tom nevedela, bola v hlbokom bezvedomí.

2

APRÍL 1987

Jar prišla skôr ako po iné roky.

Konečne, lebo v januári tu bolo božie dopustenie. Na konci prvej dekády v nedeľu poobede sa nad Naším Mestom rozpárala perina, prihnal sa severák a do pondelka rána napadlo meter snehu. Na miestach, kde nafúkalo, ho bolo aj dva metre – niektoré autá na zastrčených parkoviskách ani nebolo vidieť. Najhoršia snehová kalamita za posledných sto rokov. Dopravnému podniku zamrzla nafta v autobusoch, víchor potrhál trolejbusové a električkové vedenie, zamrzli koľajnice aj výhybky, cesty ostali zasnežené, neposypané, neočistené. Na zimu boli pripravení všetci okrem cestárov. V Našom Meste vraj žijú najmenší ľudia v republike, keď tu napadne päť centimetrov snehu, majú ho všetci po krk. Môžete si domyslieť, pokiaľ ho mali, keď napadol meter.

Všetci okrem cestárov boli pripravení, no zimné gumy vodičom aj tak nepomohli, dva, možno tri dni sa vôbec nedalo jazdiť a až do konca februára sa šmýkali od banketu k banketu. Cestári večne ufrflaným šoférom cez televízne obrazovky a denníky ÚV KSC odkázali, že na túto zimu mali vyčlenených z rozpočtu mesta šesťnásť miliónov korún, tie aj minuli, a teda cesty sú posypané a upravené na spokojnosť všetkých užívateľov.

Prachy sa minuli, takže všetko bolo v poriadku.

Zvláštna, ako socializmus niekedy pripomína dnešok.

Vďaka modlitbám cestárov jar prišla skôr ako po iné roky. Teplá, plná voní narcisov a tulipánov, presýtená láskou, nehou a sexom.

Operatívneho pracovníka odboru násilnej kriminality Eduarda Burgera zobudil domáci telefón v piatok ráno o pol piatej.

„No?“ zašepkal do slúchadla.

Nevyskakoval z postele, neutekal na chodbu, aby vyzváňanie nezobudilo celú rodinu – iba sa prevalil na bok, načiahol sa k nočnému stolíku a zdvihol slúchadlo.

„No?“ zopakoval.

„Operačné stredisko. To som ja, Vlado.“

„A kto som ja?“

„Edko, veď si včera nepil a o desať minút vstávaš aj tak, zazvoní ti budík, tak sa nerob!“

„Asi sa budem musieť vážne porozprávať s manželkou...“

„Zbytočne! Nebonzuje mi na teba! Nespávam v tvojej posteli, ani na teba nezberám informácie, iba sa poznáme od vojenčiny, ty debil! Si zabudol?“

„Aha.“

„A o tom, že spávaš iba štyri hodiny denne a vstávaš vždy o pol aj desať, si mi hovoril asi... no, možno stokrát?“

„Sto, to by sedelo.“

„Na pive.“

„Aháá! Tak o to ti ide! Dostal si chuť? Dlhá otupná nočná služba?“

„Čaká teba! Dlhá určite, otupná asi ťažko, nočná určite nie, veď o chvíľu svitá. Máte vraždu.“

„Do...“

„Správne, do polhodiny máš pred barakom vozidlo. Pohni.“

„Vozidlo? Nie si nejaký rýchly? Počkaj...“

„Edo, nehraj mi tu ospalého!“

„Nehrám, iba sa neviem vymotať z periny. Ako sa mám obliecť?“

„Nepotrebuješ čižmy ani bombardáky, je to park na pravom brehu rieky. Je tam asfalt a sucho. Teplota dvanásť stupňov, bezvetrie.“

„Ďakujem za podrobnú inštrukciú. Na ktorú dráhu môžem pristáť?“

„Srandičky ťa prejdú, keď ju uvidíš. A ďakovať nemáš za čo.“

„Tiež si myslím, ale chcel som byť slušný. Teda žena?“

„Dievča.“

„Dobodaná, podrezaná, zastrelená?“

„Zaškrtená, znásilnená, pohodená na lavičke.“

Burger položil. Čo potreboval, už vedel. Prevalil sa na druhý bok, aby skontroloval manželku.

„Už som aj tak hore, zle som spala,“ predbehla ho. Vstala, zašuchotala papučami, svetlom z chladničky ukázala mužovi cestu do kúpeľne – bežný pracovný deň sa mohol začať. Burger sa išiel oholiť a manželka mu zatiaľ natrela chlieb maslom, poukladala naň kolieska nitrana, pribalila jablko. Všetko uložila do aktovky a trpezlivo čakala, kým vyjde z kúpeľne. Vyšiel v momente, keď zasunula západku na aktovke.

Burger sa rokmi nacvičenými pohybmi oholil skôr, než mu manželka pripravila desiatu – nech bol ráno v akomkoľvek stave, nikdy si nedovolil prísť do práce neoholený. Na záver žiletkou opatrne obkrúžil pery, rýchlymi trhanými pohybmi si oholil rašiace fúziky pod nosom, rutinovane sa vyhol cigarete, aby si nepopálil zápästie, a skontroloval svoj výtvar v zrkadle.

Cigaretu hodil do záchodu, vymočil sa a spláchol.

Kým vypil kávu a rozlúčil sa s manželkou, vyfajčil druhú.

Keď sadal do služobného auta, zapálil si tretiu.

„Tak ako, chlapi, čo máte nové?“

Dvojčlenná hliadka z pohotovostnej motorizovanej jednotky trpezlivo vyčkávala pred Burgerovým domom. Starší z hliadky už bol po Burgera asi desaťkrát. Vedel, že mu netreba vyzvárať domovým telefónom. Keď operačný dôstojník povedal do vysielacky, že príde dolu o polhodinu, tak určite príde, netreba ho súriť. Sedeli v aute, okná spustené, fajčili a čakali.

O polhodinu prišiel, nasadol, zapálil si tretiu cigaretu a spýtal sa: „Tak ako, chlapi, čo máte nové?“

Presne túto otázku čakali, lebo ju položil vždy, keď poňho prišli.

„My nič, ale vy máte, pán Burger. Tentoraz je to dievča v parku na lavičke. Vieme to iba z vysielacky, nevideli sme ju, nič viac vám nepovieme.“

„Perfektné!“ vzdychol Burger.

„Kam vás máme zaviesť? Idete na miesto činu alebo hore k sebe?“

Burger si šlukol a pohladkal aktovku s výbavou. Všetko, čo potreboval – mal v nej chlieb so salámou, kávu v termoske, jablko, cigarety, pero aj zápisník. Písací stroj nepotrebuje, načo chodiť hore.

„Poďme si ju pozrieť, chlapci.“

Vozidlo PMJ vyrazilo do teplého jarného rána. Brieždilo sa, práve sa zapalovali ranné zore.

3

Bielo-žltý služobný žigulák s výstražným čiernym nápisom VB na dverách a kapote sa dostal iba na príjazdovú cestu k parku. Uniformovaná hliadka ho ani nemusela zastavovať, dvaja príslušníci sa rozostúpili a trpezlivo čakali, čo sa bude diať, či to vodič riskne. Neriskol. Z tejto strany sa do parku autom nedalo vojsť. Lesopark na pravom brehu rieky bol popretkávaný úzkymi asfaltovými chodníkmi, v nevyhnutnom prípade prejazdnými aj autom, napríklad pre technické služby a údržbu parkov, no z tejto strany bol vstup zatarasený kríkmí a závorou z nahrubo otesaného brvna.

Vodič stiahol okienko.

„Čo je? Veziem funkciu.“

„Nič. Idete zle. Z tejto strany sa nedostanete, musíte to obísť cez sídlisko a skúsiť od Starého mosta.“

Vodič zaradil spiatocku.

„Počkaj! Hej, kolega, a ako sme ďaleko?“ zahulákal Burger z auta, lebo nestihol stiahnuť zadné okienko a s hliadkou vonku sa dohadoval cez predné vodičove.

„Dvesto metrov takto krížom,“ chalan v uniforme sa predklonil, aby videl do auta, a rukou mávol do šera lesoparku.

„Chlapci, viete čo? Vykašleme sa na to! Tých posledných pár metrov sa prejdem. Vyhodíte ma tu.“

Burger sa chystal vystúpiť.

„Pán Burger...“

„No?“

„Chceme sa opýtať, či by sme sa mohli ísť pozrieť s vami. Viete... taká vražda...“

Burger zaváhal, potom chápavo prikývol. Vražda je vražda, pre každého policajta to je sviatok, akoby bol ob-

raz *Lekná* od Claua Moneta vyvesený na výstave insitného umenia v kulturáku v Šenkviaciach.

Burger vedel, kto je Claude Monet, a vedel, že namaloval *Lekná*, a nie jedny, a bol ku kolegom uznanlivý.

„Dobre,“ prikývol. „Tibor, podťe obaja, počkám vás.“

„Vy... ma poznáte?“ začudoval sa veliteľ motohliadky.

„Už si ma párkrát vvezol. Naposledy si mi povedal aj meno, nepamätáš sa?“

„Ale to bolo pred pol rokom!“

Burger sa usmial.

„Tak idete?“

Nechcelo sa mu chlapcovi vysvetľovať, aké je pre kriminalistu dôležité pamätať si mená a tváre. Nielen vagabundov z nočných ulíc, aj kolegov v uniformách.

Tibor siahol po vysielacke. Burger trpezlivo čakal – vedel, čo musí nasledovať. Ak sa chlapci chceli vzdialiť od vozidla, museli sa zahlásiť operačnému dôstojníkovi.

„Fatra sto, tu Fatra stoštyri, Fatra sto, tu Fatra stoštyri.“

„Fatra sto na príjme.“

„Fatra sto, priviezli sme funkciu na miesto, plníme pokyny funkcie a opúšťame vozidlo.“

Burger sa musel usmiať, Tibor sa vyznal, šikovný chalan. Dobre vedel, že operačný dôstojník vie prd o situácii na mieste činu, ak mu Tibor povie do vysielacky, že plní pokyny funkcie, teda jeho pokyny, nemôže mu zakázať opustiť vozidlo.

„Fatra sto rozumela, opúšťaš vozidlo. Máš prenosnú vysielacku?“

„Prenosku si beriem so sebou.“

„V poriadku. Keby bola zmena, okamžite zahlás!“

„Fatra stoštyri rozumela, zmenu zahlásim, no nestíham kontrolný bod o šesť nula nula, potom zahlásim tankovanie.“

„Fatra sto rozumela, nestíhaš kábéčko a po skončení s funkciou zahlásiš tankovanie.“

Natešení vystúpili, zamkli žiguláka a skoro poradovo sa postavili pred Burgera. Čakali pokyny.

„Držte sa za mnou, na mieste činu nefajčite a nechodťe k nej, kým vám nepoviem. Pozerajte pod nohy, kam šliapete. Určite tam už budú funkcionári, veľké zvieratá, tak

bacha, držte sa bokom, inak vyfasujete nejakú robotu. Jasné?”

„Jasné.“

Vykročili do parku.

Nebolo to ani dvesto metrov. Už za prvými stromami zbadali skupinku chlapov a pár uniforiem strážiacich lavičku. Burger pridol do kroku. Odhodil cigaretu a zapálil si ďalšiu.

Zbadali ho. Náčelník miestneho oddelenia a náčelník obvodnej kriminálky mu vyšli v ústrety.

„Ahoj...“ pozdravili a natrčili ruky.

„Ahoj aj vám, dobrí ľudia. Kde je ostatok?“ Burger sa rozhladol. Podľa neho tu bolo až podozrivo málo ľudí.

„Nikoho sme zatiaľ nevolali, Edo,“ vysvetľoval náčelník miestneho oddelenia. „Náčelník obvodu je na ceste, ale inak nikto, iba ty. Nechcem robiť paniku, vieš, ako to chodí...“

Burger vedel, ako to chodí. Vražda je magnet a pritiahne funkcionárov z celého mesta. Čím viac funkcionárov, tým viac hlúpych pokynov a tým horšie sa robí.

Súhlasne prikývol. Takýto postup sa mu na začiatok páčil.

„Pozri sa na ňu najprv ty.“

Opäť prikývol, aj s týmto návrhom súhlasil. Odhodil cigaretu na kraj chodníka a zašľapol ju. Opäťkom poltopánky vykrúžil do zeme jamku, akoby sa chystal hrať guľôčky, a špicou topánky do nej zasunul ohorok.

„Ktokoľvek tu bude fajčiť, hoci aj minister vnútra, je mi to jedno, ale odhodí cigaretu sem k tej mojej – do jamky. Počul každý!?”

Všetci príslušníci Verejnej bezpečnosti prikývli. Jeden sa zohol, zodvihol ohorok z chodníka a disciplinovane ho odniesol do jamky. Ešte dvaja uznali, že Burgerove pokyny nie sú buzerácia, ale dlhoročná skúsenosť, a urobili to isté. Nikto rozumný nechcel v okolí miesta závažného trestného činu zanechať zbytočné falošné stopy.

„Tak sa na to pozrieme,“ spokojne sa usmial kriminalista.

Podišiel k lavičke a pozrel sa na to.

„Vy ostanete tu!“ prikázal náčelník obvodnej kriminálky hliadke z PMJ.

„Nechaj ich, sú tu so mnou,“ zastal sa ich Burger. „Len sa pozrú. Sľúbil som im to.“

Aj dvojmužová hliadka PMJ podišla k lavičke.

Obyčajná drevená lavička: tri zelené dosky na sedenie, dve na opretie, na bokoch kovové nosníky z rúrkovej ocele zabetónované do zeme. Za lavičkou husté kríky, pred lavičkou asfaltový chodník, naokolo park. Voňavý vlhký jarný park.

Všade naokolo príjemný jarný začiatok prebúdajúceho sa života, iba na lavičke mŕtve telo.

Obyčajné telo obyčajného dievčaťa.

Ležala na chrbte, ľavú ruku prehodenú cez operadlo, pravá padla na asfalt. Ľavá noha pokrčená, opretá o operadlo, pravá chodidlom na zemi. Biela blúzka zapnutá až po krk, čierna koženková bunda rozopnutá, pravý diel ovisol z lavičky, ľavý sa snažil prikryť telo ako improvizovaná čierna perina. Modrá rifľová minisukňa spôsobne stiahnutá na stehná, pokiaľ dosiahla. Obutá. Biele tenisky. Biele podkolenky, akoby sa od pásu dolu chystala hrať tenis a od pásu hore skočiť na najbližšiu diskotéku. Vyzerala, akoby spala, akoby iba ležala na lavičke. Tak čo sa sťažuje? Čo jej je? Veď vyzerá celkom dobre, vyzerá v poriadku, baba jedna!

Nebola v poriadku, nespala.

„Príde Hanzel?“ spýtal sa Burger.

„Už je na ceste,“ odpovedal náčelník miestneho oddelenia.

„Kedy príde lekár?“

„Tiež je na ceste.“

Burger prikývol. Nikoho tu zatiaľ nepotreboval, no týchto dvoch potreboval súrne. Zápasil s neodolateľným nutkaním zapáliť si cigaretu, ale pristupoval k mŕtvole, teraz nemôže. Dúfal, že chuť na cigaretu aspoň na nejaký čas zaženie, ak sa bude venovať dvom nováčikom na mieste činu. Trochu ho lákala aj predstava, že sa zahrá na pedagóga a niečo ich naučí. Aspoň zabije čas a možno aj nutkanie. Po očku si ich omrkol.

Stáli v úctivej vzdialenosti od lavičky, oči im išli vypadnúť z jamôk. Niežeby ešte nevideli mŕtvolu, videli ich nerátane, no väčšinou v aute po nehode, občas na priechode, aj vtedy po nehode, ale ozajstnú vraždu na dosah ruky ešte nemali.

Burger sa usmial, spomenul si na svoj prvý kontakt s násilnou smrťou – tiež civil, no bolo to už dosť dávno. Dávno, no civil presne ako oni teraz.